

*[έχει περάσει ένας χρόνος από τα τέλη Απριλίου του 2017, τότε που οι **American Standards***

κυκλοφόρησαν το 'Anti-Melody'. Η κριτική του άλμπουμ φαίνεται ανεπίκαιρη, αλλά το sawbiz.gr θεωρεί υποχρέωσή του να την πραγματοποιήσει, έστω και “επετειακά”, σηματοδοτώντας το ένα έτος από την έκδοσή του. Κι αυτό εξαιτίας της επικοινωνίας που είχε το site με το συγκρότημα, εκείνη την εποχή. Μπορεί το ίδιο το group να μη θυμάται καν την επικοινωνία αυτή, αλλά κάτι τέτοιο δεν έχει σημασία. Η διγ λογική των

American Standards

αρκεί για να προχωρήσουμε στην αξιολόγηση του 'Anti-Melody']

Η μεγαλύτερη σε διάρκεια δουλειά των **American Standards**, μέχρι στιγμής, είναι το 'Anti-Melody'. Τα 25 του λεπτά παραπέμπουν σε EP, αλλά τα οχτώ τραγούδια του παραπέμπουν σε full-length άλμπουμ. Φυσικά, εκείνο που περισσότερο μετράει είναι το περιεχόμενο, ανεξαρτήτως “ταμπέλας” που θα του φορέσουμε. Πρόκειται για την πρώτη δουλειά στην οποία συμμετέχει ο drummer

Mitch Hosier

Οι **American Standards** παρουσιάστηκαν στο μουσικό χώρο στις αρχές της τρέχουσας δεκαετίας. Είναι δύσκολο να κατατάξει κανείς το συγκρότημα σε ένα συγκεκριμένο είδος μουσικής. Το 'Anti-Melody' είναι η καλύτερη απόδειξη του ισχυρισμού. Τα δυόμιση λεπτά του εισαγωγικού τραγουδιού, ενός από τα καλύτερα του άλμπουμ, είναι ένα ανελέητο hardcore

punk σφυροκόπημα, που ενσωματώνει metalcore ψύγματα. Το σκηνικό αλλάζει αρκετά στα επόμενα δύο τραγούδια, αφού σε αυτά οι **American Standards** στρέφονται σε πιο noise και metal μελωδίες. Η ευκολία με την οποία το αμερικανικό συγκρότημα καταφέρνει να αλλάζει ρυθμούς και να κάνει “κοψίματα” είναι αξιοθαύμαστη. Τη μια στιγμή ξεπετάγονται mathcore και progressive στοιχεία και πριν προλάβει το αυτί να προσαρμοστεί, η hardcore επίθεση έχει ξεκινήσει και πάλι. Φτάνουμε έτσι, σε ένα από τα πιο εξέχοντα τραγούδια του 'Anti-Melody', το 'Bartenders Without Wings'. Φέρνοντας στο νου το στυλ των

Murder City Devils

, το τραγούδι εξαπολύει ένα σπαρακτικό συναισθηματισμό, που χτυπάει κόκκινο. Το 'Danger Music #9', που ακολουθεί, επαναφέρει απότομα το ακουστικό μας κέντρο στη ωμή μουσική πραγματικότητα των

American Standards

, για να έρθει αμέσως μετά το βαθιά προσωπικό 'Cancer Eater'. Ο πρόωρος θάνατος του πατέρα του frontman αποτελεί το θεματικό κέντρο του τραγουδιού. Μέσω του άγριου riff του, ο

Brandon Kellum

εκφράζει όλη την οργή και την αδικία που νιώθει γι' αυτό το ατυχές γεγονός. Δεν είναι περίεργο που το συγκεκριμένο τραγούδι αποτελεί ένα από τα πιο ξεχωριστά του άλμπουμ. Ο επόμενος στόχος των

American Standards

είναι το κοινωνικό γίγνεσθαι της χώρας τους. Στα δύο λεπτά του 'Broken Culture', οι καυστικοί στίχοι, η σκαφτή κιθάρα και το ογκώδες μπάσο γκρεμίζουν οτιδήποτε στέκεται. Το τέλος του 'Anti-Melody' έρχεται με το 'Chicago Overcoat'. Τα αργόσυρτα έξι λεπτά του γίνονται όλο και πιο εφιαλτικά, όσο τα δευτερόλεπτα κυλούν. Ιδιαίτερα στο δεύτερο μισό του τραγουδιού, οι απόμακρες κραυγές του τραγουδιστή δημιουργούν ένα απόκοσμο κλίμα, που έρχεται σταδιακά να κλείσει με τους μελαγχολικούς ρυθμούς ενός πιάνου.

[Anti-Melody by American Standards](#)

Κείμενο: Φαίδωνας Κυτριδης